

рівновагу) і при цьому уникнути надлишкової (нерентабельної) ліквідності. Тільки за такої умови процес виробництва може відбуватися без перешкод [3,528].

Критеріями управління грошовими потоками є ліквідність і доходність. В такому випадку є

очевидним прояв класичного конфлікту між ліквідністю і доходністю: велика доходність будь-якої форми вкладення грошових коштів завжди оплачується зниженням ліквідності, а збільшення шансів на прибуток означає зростання ризику втрати капіталу.

Література

1. Андрієць В. С. Дослідження основних сутнісних характеристик грошових потоків підприємства / В.С. Андрієць // Актуал. пробл. економіки. – 2008. – № 8. – С. 167-171.
2. Бланк І.О. Фінансовий менеджмент: Навчальний посібник. – К.: Ельга, 2008. – 724 с.
3. Майорова Т.В. Інвестиційна діяльність: Підруч. / Т.В. Майорова К.: Центр учбової літератури, 2009. – 472 с.

УДК 658.155

ПРОБЛЕМИ УПРАВЛІННЯ ПРИБУТКОМ ПІДПРИЄМСТВА

Рухадзе Т. – ст. 5 курсу, гр. ЕЕПЗвнм-11

Науковий керівник – к.е.н., доцент Ціхановська О.М.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Прибуток найбільш повно відображає фінансовий результат підприємницької діяльності, забезпечує фінансування розширеного виробництва, соціально-економічного розвитку підприємства, є джерелом матеріального заохочення працівників і базою для розрахунків показників інвестиційної привабливості підприємства. Прибуток є джерелом формування доходів державного бюджету і в цій своїй якості узгоджує інтереси держави і підприємницьких структур.

Питання управління фінансовою діяльністю та прибутком цікавлять учених-економістів вже на протязі досить тривалого періоду. Даним питанням займається широке коло вчених-економістів, зокрема І. О. Бланк, С. Т. Дуда, М. В. Вишинська, А. М. Поддєрьогін., Ю. С. Цал-Цалко та багато інших.

Основну частину прибутку підприємство отримує від операційної (основної) діяльності. Далеко не кожне підприємство займається фінансовими та інвестиційними операціями. Але якщо вони наявні в діяльності підприємства, розширюється коло джерел утворення прибутку. За складом розрізняють прибуток від звичайної діяльності, маржинальний (валовий) прибуток, операційний прибуток, прибуток від надзвичайних подій, чистий прибуток [2].

Управління прибутком – складна багаторівнева система трансакцій, яка включає як мінімум три підсистеми: формування, розподіл, використання. Для кожної з цих підсистем притаманні свої конкретні цілі, завдання, інструментарій їх досягнення.

Системний підхід до управління прибутком передбачає дослідження способів організації підсистем в єдине ціле і вплив процесів функціонування системи в цілому на окремі її ланки.

Необхідно зазначити, що система управління прибутком буде оптимальною тільки в тому випадку, коли цілі кожної підсистеми будуть визначатись глобальними цілями розвитку підприємства в цілому.

В загальному вигляді прибуток визначається як різниця між сумою доходів та витратами на виробництво і реалізацію продукції з урахуванням збитків від різних господарських операцій. Таким чином, прибуток формується в результаті взаємодії багатьох компонентів.

Нині, основними завданнями управління прибутком є:

- виявлення резервів збільшення прибутку за рахунок виробничої діяльності, інвестиційних і фінансових операцій;
- виявлення резервів нарощування прибутку за рахунок оптимізації постійних і змінних витрат, обґрунтування облікової політики підприємства, цінової політики, податкової політики;
- оцінювання прибутковості виробничої і комерційної діяльності;
- визначення підприємницького ризику;
- зміцнення конкурентних позицій підприємства за рахунок підвищення ефективності розподілу і використання прибутку [3,390].

На величину прибутку впливає сукупність багатьох факторів, які необхідно враховувати в процесі управління. Ці фактори можна розділити на дві великі групи: зовнішні, які не залежать від підприємства, і внутрішні, на які підприємство може впливати.

Кожен суб'єкт господарювання самостійно вирішує питання щодо встановлення пропорцій розподілу чистого прибутку. З боку держави передбачено регулювання процесу створення резервного фонду, а також певні стимули використання чистого прибутку на цілі технічного розвитку, поповнення оборотного капіталу та утримання об'єктів соціальної сфери. Можливі напрями розподілу чистого прибутку представлені на рисунку 1.

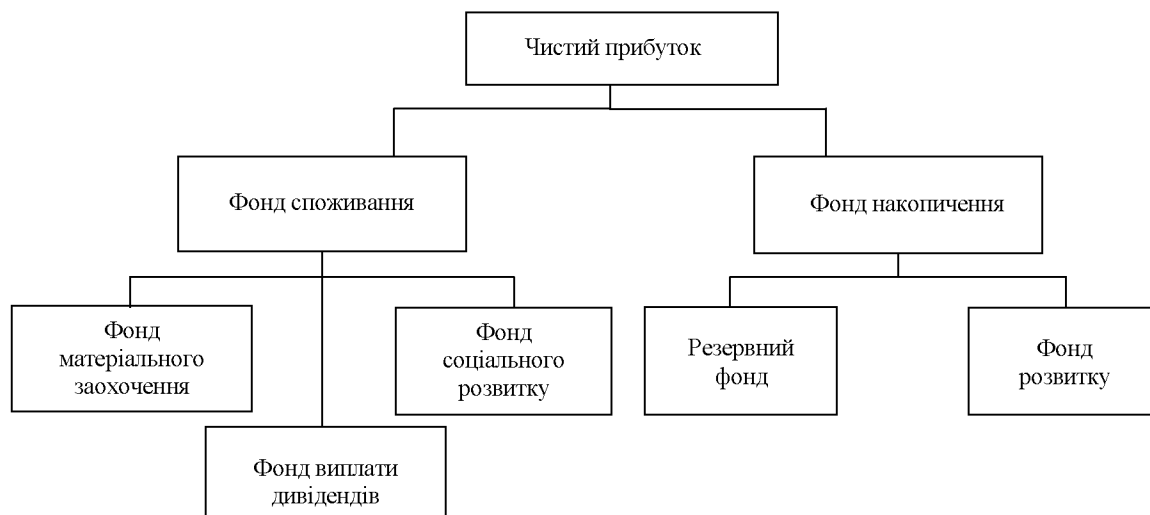

Рис. 1. Можливі напрями використання чистого прибутку на підприємстві

Для перспективного розвитку підприємства першочергове значення має пропорція розподілу чистого прибутку на споживання і накопичення. У межах фонду споживання важливе значення для

інвестиційної привабливості підприємства має пропорція його розподілу на фонд виплати дивідендів та інші фонди споживання [1].

Література

1. Бланк І.О. Фінансовий менеджмент: Навчальний посібник. – К.: Ельга, 2008. – 724 с.
2. Цал-Цалко Ю. С. Фінансовий аналіз: підручник для студ. вищих навч. закл. / Ю. С. Цал-Цалко, Ю. Ю. Мороз, О. Г. Денисюк – Вид. 2-ге, доп. – Житомир, 2009. – 504 с.
3. Подольська В. О. Фінансовий аналіз: Навч. посібник. / Подольська В. О., Ярш О. В. / – К.: Центр навчальної літератури, 2008. – 488 с. ISBN 966-364-360-2.

УДК 658.153.01

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ СУТНОСТІ ОБОРОТНИХ АКТИВІВ ПІДПРИЄМСТВА

Юрченко В. – ст. 5 курсу, гр. ЕЕПзвм-11

Науковий керівник – к.е.н., доцент Ціхановська О.М.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки THEU

Оборотні активи являють собою сукупність матеріально-речових цінностей і грошових активів, які беруть участь у створенні продукту, цілком споживаються у виробничому процесі і цілком переносять свою вартість на продукт, що виробляється, впродовж операційного циклу або дванадцяти місяців з дати балансу.

Технологія управління обіговими активами – це встановлення обсягів запасів і витрат у розмірах, які забезпечують безперервність процесу виробництва, оптимізації складу та структури обігових активів і джерел їх формування з метою підвищення ефективності їх використання та ефективності виробництва загалом.

Сутність економічної категорії обігових активів глибоко розкрита у працях таких вітчизняних вчених, як Г.А. Стасюк, О.С. Філімоненкова, С.М. Онисько, Н.М. Деева та багато інших. Проте питання щодо вдосконалення технології управління оборотними активами підприємства на сьогоднішній день залишаються недостатньо дослідженими.

Загалом вдосконалення технології управління оборотними активами є одним з найактуальніших питань у сучасних умовах господарювання. Від вирішення цієї проблеми залежить фінансовий стан

підприємства і загальна ефективність всієї сукупності засобів, залучених ним.

Наявність у підприємства оборотних активів є необхідною умовою здійснення ним господарської діяльності. Вони забезпечують безперервність відтворювального процесу на підприємстві, що відбуваються як у сфері виробництва, так і сфері обігу.

Оборотні активи знаходяться в постійному русі, здійснюючи відповідний кругообіг, переходячи з грошових засобів у виробничі запаси, з виробничих запасів у незавершене виробництво, з незавершеного виробництва у готову продукцію. Закінчивши один оборот, вони вступають в новий. Тим самим здійснюється, змінюючи форми руху, їх безперервний оборот. При цьому відбувається постійна і закономірна зміна форм авансованої вартості: з грошової вона переходить в товарну, потім у виробничу і знову у товарну і грошову.

В організації оборотних активів слід розрізняти їх склад і структуру. Під складом обігових активів розуміють сукупність їх елементів (статей). Структура ж оборотних активів – це співвідношення між окремими їх елементами в їх загальному обсязі.